

Neděle velikonoční 16.4.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3 – Žižkově

Text: „Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista,... **abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení.**“ (Fp 3, 7-10)

Svět, život a lidi můžeme poznávat různě. Povrchně nebo důkladně, se zájmem anebo formálně. – Někdy se na svatbách ve volném programu zkouší novomanželé a další dvojice z toho, jak dobře se partneři navzájem znají. Mají říct, jaké je oblíbené jídlo toho druhého, oblíbená barva, voňavka, hudba, kniha, film, hudební skupina, herec nebo jakou má konfekční velikost nebo velikost bot. Pak na stejné otázky odpovídá ten druhý a ze srovnání odpovědí vyjde výsledek. Bodují se shodné odpovědi. Čím je jich víc, tím se má za to, že se ti dva lépe znají. – Jak můžeme jeden druhého lépe poznat? Tak že s ním trávíme více času, při práci, v rozhovorech, na dovolené, tím, že se dovídáme něco z jeho minulosti, něco o jeho zájmech, plánech a nadějích. Pak můžeme říct, že známe druhého lépe. Pak můžeme také jeden druhému lépe rozumět.

1. Poznání Boha a Ježíše Krista

Můžeme znát také nějak Pána Boha? Ano, můžeme. Často o Bohu nejdříve čteme nebo slyšíme. U někoho se zase zrodí v srdci touha po něčem, co je nad námi, co nás přesahuje, uprostřed nemoci, v neštěstí, v životní krizi. Ptáme se po Bohu, ohlížíme po Boží pomoci. Někdo jiný miluje přírodu, obdivuje ji a ptá se, odkud to všechno je, kdo to stvořil a dostane se tak k otázce po Boží existenci. Dále je možné obdivovat Boží moudrost, která je v Božích rádech, v přírodních zákonech, v Desateru. Můžeme o Bohu hodně číst, hodně vědět a hodně přemýšlet, ale přitom Pána Boha nemusíme vůbec znát. *K pravému poznání Boha* se totiž nedostaneme vlastními silami, přemýšlením a moudrostí, ale osobním setkáním (*s Ním*). – V Bibli čteme o tom, že Bůh to je, kdo se chce s námi setkat a chce se nám dát poznat. (Iz 55) Na začátku našeho letopočtu pak přišel na tento svět Pán Ježíš a pověděl: „*Kdo vidí mne, vidí Otce*“ (J 14,9). Boží Syn nám přibližuje svatého Boha, zjevuje, jaký je nebeský Otec. Proto od té chvíle je pro každého, kdo chce poznat Boha, důležité, aby poznal Ježíše. Také Božího Syna můžeme poznávat prostřednictvím Jeho učení, znát Jeho život tak, jak o něm vyprávějí evangelia. Ale v poznávání Boha v Ježíši Kristu máme jít ještě dál přijetím Jeho odpuštění, Jeho lásky, Jeho záchrany. A o to se Bohu jedná v životě každého člověka, abychom Ho znali z blízka, abychom Jeho doteky, Jeho jednání znali z vlastní zkušenosti. Abychom znali Jeho milost a moc.

2. Osobní zápas ap. Pavla

Pavel z Tarsu je člověkem, který dělá všechno naplno a na doraz. Nestačí mu povrchní, zběžné poznání Ježíše. Od chvíle, kdy se setkal se Vzkříšeným, chce znát Krista co nejlépe. Chce poznat „*moc Jeho vzkříšení*“, tedy tajemství Boží moci, Božího jednání. Apoštola k tomu nevedou nějaké spekulativní důvody, ale přesvědčení, že k víře, k novému životu patří právě osobní, plné poznání Ježíše Krista.

Vzpomínáte si ještě na to, jak jste uvěřili? Nebyli jsme tehdy také tak „hladoví“ po nových informacích z Bible, po lepším porozumění víře, po pochopení Boží vůle pro náš život? Chtěli jsme vědět všechno, co souviselo s vírou, s křesťanským životem, s Božím působením.

Ale ruku na srdce: došli jsme tak daleko jako apoštol? Známe Krista a moc Jeho vzkříšení? Myslím, že ne všichni a ne každý z nás úplně a doopravdy. Jak to můžeme vědět? Kde se to pozná?

3. Vzkříšení Ježíše Krista a naše životní příběhy

Právě to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, má pro náš křesťanský život dalekosáhlý vliv. Ta stejná Boží moc, kterou Bůh vzkřísil z mrtvých svého Syna Ježíše, probouzí v nás život z Boha, který se projevuje láskou, pokorou, solidaritou, odpuštěním, trpělivostí...

Dnes zde je s námi jedna sestra, která nedávno uvěřila, a dva bratři, kteří mají být spolu s ní přijati za členy sboru.

Setkali se s Ježíšem, vyznávají, že poznali Boží lásku. Spolu s nimi si připomínáme, že ve vzkříšení Ježíše Krista se nám otevřela cesta z nicoty, z prázdnoty života k opravdové naději, k životu, který nekončí smrtí.

V americkém filmu „*Láska přes internet*“, který asi někteří znáte ☺, dává Joe Fox své pozdější partnerce Kathleen Kelyové v určité chvíli ruku na pusu a říká: „*Probouzím v tobě tvé horší já. Neříkej to, co chceš říct, nebo toho budeš celý život litovat*“. V tomto filmu nejde ani o víru ani o křesťanský život, ale o vztah mezi mužem a ženou, o přátelství, o lásku. Ovšem jeho hrdina vyslovil něco, co bychom určitě měli vědět také. Že totiž určitým způsobem chování, některými slovy, pohledy nebo tónem hlasu toho druhého provokujeme a svádíme k horším reakcím než původně zamýšlel...

To je dobrá ilustrace. *Moc vzkříšeného Krista* se projevuje v našem životě tam, kde druhé svým chováním „*nevytáčíme*“ – ani schválně ani neúmyslně, kde v nich naopak probouzíme lepší já. Jak je to možné? Bůh svou láskou, svým odpuštěním přemáhá naši pýchu, naše sobectví. My jsme pak schopni jednat tak, že to druhým pomáhá a oni dostanou ze sebe naopak to nejlepší.

Na druhé straně se učíme snášet a neutralizovat takové situace, ve kterých druzí provokují nás, vytáčejí nás. Na útok nemáme odpovídat útokem, na urážku urážkou, na ránu ranou a na kritiku kritikou.

Dnes si připomínáme, že nás Bůh v Ježíši Kristu k takovému novému životu vysvobodil a povolal a že je to proces, ve kterém se postupně měníme v myšlení, v postojích a v jednání do podoby Božích dětí. Je to možné díky tomu, co se stalo v Kristu, a díky Boží moci, která působí u člověka, který spoléhá ve všem na Ježíše Krista. Svěřme svůj život nově Kristu a nechme na sebe/při sobě působit Boží moc, moc Božího Ducha, moc vzkříšení. Staré věci zůstávají za námi a objevují se nové jako dar a milost.

(Praha -15.4.2006- B. Kaleta)